

A Fővárosi Ítéletábra a Nagyné dr. Lukács Anna ügyvéd által képviselt felperes neve (felperes címe) felperesnek a Lovászi-Tóth Ügyvéd Iroda által képviselt I.r. alperes neve (I.r. alperes címe) I.r., a Dr. Kiss Róbert Attila Ügyvédi Iroda által képviselt II.r. alperes neve (II.r. alperes címe) II.r. alperesek ellen szavatossági igény érvényesítése iránt indított perében a Fővárosi Törvényszék 2014. június 11. napján kelt 23.P.26.735/2010/44. számú ítélete ellen, az I.r. alperes által 45. sorszám alatt előterjesztett fellebbezés, a felperes által Pf. 2. sorszám alatt előterjesztett csatlakozó fellebbezés folytán meghozta a következő

í t é l e t e t

A Fővárosi Ítéletábra az elsőfokú bíróság ítéletének nem fellebbezett részét nem érinti, fellebbezett rendelkezését részben megváltoztatja és kötelezi az I. rendű alperest, hogy fizessen meg a felperesnek 15 napon belül 666.600 (hatszázhatvanhatezer-hatszáz) Ft-ot, továbbá 2015. május 1. napjától kezdődően a perbeli gépjármű I. rendű alperes általi átvételének időpontjáig minden hónap 20. napjáig havi 10.100 (tízezer-egyszáz) Ft-ot; egyebekben az elsőfokú ítéletet helybenhagyja azzal, hogy a teljesítéssel az I. rendű alperes köteles elől járni, továbbá a 313.450 (háromszáztizenháromezer-négyezerötven) Ft illetéket az I. rendű alperes az állam javára köteles megfizetni külön felhívásra.

Kötelezi az I. rendű alperest, hogy fizessen meg az államnak külön felhívásra a felperes illetékfeljegyzési joga folytán le nem rótt 5.000 (ötezer) Ft csatlakozó fellebbezési eljárási illetéket.

Kötelezi az I. r alperest, hogy fizessen meg a felperesnek 15 nap alatt 133.500 (százharmincháromezer-ötszáz) Ft + áfa fellebbezési eljárási költséget.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s

Az elsőfokú bíróság kötelezte az I.r. alperest, hogy fizessen meg a felperesnek 15 nap alatt 5.219.568 Ft-ot és 5.000.000 Ft után 2007. november 30-tól járó kamatot, 620.770 Ft perköltséget, valamint 313.450 Ft le nem rótt eljárási illetéket.

A II.r. alperest is marasztalta az elsőfokú bíróság a felperes javára 15 napos teljesítési határidővel 1.797.889 Ft tőkében és ennek 2009. április 1-től járó kamatában, továbbá 114.165 Ft perköltségben. Köteles továbbá a II.r. alperes megfizetni az államnak - külön felhívásra - 107.870 Ft illetéket.

Kötelezte az elsőfokú bíróság a felperest, hogy 15 nap alatt adja az I.r. alperes birtokába a D. N. ...típusú gépkocsit továbbá, hogy fizessen meg az államnak, külön felhívásra, 34.830 Ft illetéket. Ezt meghaladóan az elsőfokú bíróság a kereset elutasította.

A rendelkezésre álló peradatok alapján az elsőfokú bíróság megállapította, hogy 2007. november 29-én lízingszerződés jött létre, amely szerint lízingbe vevő a felperes, lízingbe adó a II.r. alperes, míg szállító az I.r. alperes. A lízingszerződés tárgya egy D. N....gépkocsi, aminek a vételára a

szerződés szerint 9.700.000 Ft. A lízingszerződés 5. pontja rögzíti, hogy a lízingbe adó a szállítótól a lízingbe vevő megbízásából megveszi a gépkocsit és azt lízingbe adja a lízingbe vevő felperes részére. A szerződés 2. pontjában a lízingbe vevő kijelentette, hogy a gépkocsit maga választotta ki, állapotát, származását ismeri, a lízingbe adót ezért felelősség nem terheli, és az ezekkel kapcsolatos kifogás nem érinti a felperes fizetési kötelezettségét. A szerződés mellékletét képező általános szerződési feltételek 6.1 pontja szerint a szavatossági és jótállási igények érvényesítésére a lízingbe vevő jogosult, azt a lízingbe adó reá engedményezi. Az esetben, hogyha a szavatossági vagy jótállási igény kapcsán vételár csökkentésére vagy visszafizetésére kerülne sor, úgy azt a lízingbe adó számlájára kell teljesíteni, tehát ez a lízingbe adót fogja illetni. Ugyanezen a napon - 2007. november 27-én - kötöttek a felek egy adásvételi szerződést is, amelyben szerződő félként a II.r. alperes mint vevő, az I.r. alperes, mint szállító és a felperes, mint lízingbe vevő vett részt. Az adásvételi szerződéssel az I. rendű alperes a perbeli gépkocsi tulajdonjogát a II.r. alperesre ruházta át. A szerződés 4. pontja szerint a II.r. alperes, mint vevő 4.700.000 Ft-ot fizet a szállítónak, a felperes pedig, mint lízingbe vevő 5.000.000 Ft-ot a szerződésben rögzítettek szerint már kifizetett. Az 5. pontban meghatározták a szerződő felek az adásvétel célját, ez pedig a gépkocsi lízingdíj fizetése ellenében történő lízingbe adása a felperes részére a II.r. alperes részéről. Azt is rögzítették az adásvételi szerződésben, hogy a lízingszerződés az adásvételi szerződés elválaszthatatlan részét képezi.

A felperes az előzőekben ismertetett szerződések alapján az I.r. alperes részére 5.000.000 Ft-ot, míg a II.r. alperes részére 1.724.964 Ft-ot teljesített.

A perbeli gépkocsi több esetben meghibásodott. A felperes észlelte, a hátsó kerék lötyögését, illetve kopogását, a hátsó kerécsapágó lötyögését, a hátsó híd meghibásodását is. A hátsó futómű meghibásodására utalt, az abból fékezéskor hallatszó morgó-kotyogó hang is. Ezen hibák miatt a felperes több esetben elvitte a gépkocsit az I.r. alperes szervizébe, ahol hét esetben került sor a jármű garanciális javításra, így 2008. április 17-én, május 22-én, augusztus 8-án, szeptember 16-án, és 2009. január 7-én, február 3-án és október 13-án. A gyakori és többszöri javítások ellenére azonban az I.r. alperes nem tudta a gépkocsi hibáját kijavítani. 2009. október 13-án egy próbaútra is sor került, ennek alapján az I.r. alperes feljegyzésben rögzítette a tapasztaltakat. E szerint „120-130 km/h sebességről történő fékezés esetén a jármű instabillá válik, jobb- illetve baloldalra próbál kitörni. Többszöri fékezés után kb. 80 km/h sebességről és 2200 l/min. fordulatszámra történő gyorsításkor kisebb mértékű rázás érezhető a jármű hátulja felől”. A gépjármű további észlelhető hibája volt - a próbaút tapasztalatai alapján készült feljegyzésben rögzítettekén túl - a bal hátsó kerék oldalirányú elmozdíthatósága, lötyögése, ami manuális ellenőrzéssel is megállapítható volt. A próbaúton leírt jelenség kátyús úton is észlelhetővé vált.

A vizsgálatok, illetve a javítások során a hátsó kerék oldalirányú játéka megnövekedésének kiváltó oka nem volt megállapítható. A felperes vezetési stílusa megfelelő konstrukciójú és anyagminőségű alkatrészek beépítése esetén a hibajelenség kialakulására nem vezethetett. A hibák a gépkocsi felperes általi átvételekor is fennálltak, azonban azok csak később, a gépkocsi folyamatos használata során váltak felismerhetővé.

A felperesnek a gépkocsi megvásárlásával kapcsolatosan felmerült költségként a forgalomba helyezéssel összefüggésben 66.648 Ft, a forgalomból való kivonásával 16.100 Ft, öt hónapra cascódíjként megfizetett 111.150 Ft és a kötelező gépjármű felelősségbiztosítás öt havi díja - ami 25.670 Ft - összes költsége tehát 219.568 Ft volt.

A felperes keresetében kérte, hogy a bíróság kötelezze az I.r. alperest 5.000.000 Ft megfizetésére és annak 2007. november 30-tól járó kamatainak a viselésére is. A II.r. alperessel szemben a marasztalásra irányuló keresete összegszerűségét 1.797.882 Ft-ban, és annak 2009. április 1-től járó kamataiban jelölte meg. Kereseti kérelme ténybeli alapját illetően utalt az előzetes bizonyítási eljárás keretében beszerzett Dörnyei Gábor-féle szakvélemény megállapításaira is, a keresetének

jogcímét illetően pedig a Ptk. 248. § (1) és (5) bekezdésére, 305. § (1) bekezdésére és 306. § (1) bekezdés b) pontjára. Állította, hogy a gépjármű olyan mértékben volt hibás, ami miatt elállt a szerződéstől, ugyanis a gépjármű hibája nem javítható. Az elálláshoz kapcsolódó kártérítési igényként 804.658 Ft-ot érvényesített, aminek a megfizetésére elsődlegesen az I.r. alperest, másodlagosan az I., és II.r. alpereseket egyetemlegesen kérte kötelezni. Kártérítési igénye részletezéseként utalt a gépkocsi forgalomba helyezésével kapcsolatos 66.648 Ft kiadásra, a forgalomból kivonás 16.100 Ft-os költségére, a felmerült tárolási díjra, aminek az összegét 525.200 Ft-ban jelölte meg, az öt havi casco 11.150 Ft-os díjára, a KGFB öt havi 25.670 Ft-os díjára, és hivatkozott arra is, hogy a gépjármű javítási költségként felmerült 59.890 Ft kiadása.

A tárolási díjjal kapcsolatos igényt illetően előadta, hogy garázsban tartja a gépkocsit és a tárolási díj mértékére szakvéleményt is csatolt. Kérte az alperesek perköltségben marasztalását.

Az alperesek a kereset elutasítását kérték. Az I.r. alperes vitatta a Dörnyei-féle szakvélemény megállapításait, valamint azt is vitatta, hogy a felperes által sérelmezett hiba ne lenne javítható. A kárigényt illetően a tárolási díjat irreálisan magasnak tartotta, a felperesi garázs 60%-a még az esetben is használható - annak méretéből adódóan - ha abban tárolja a gépkocsit a felperes, így a tárolási díjat erre figyelemmel mindenképpen csökkenteni kell. Mindezeken túl alapvetően alaptalannak találta az ezzel kapcsolatos kárigényt, ugyanis a tárolás anyagi hátrányt nem is eredményez a felperesnél. A javítási költségként érvényesített 59.890 Ft-ot illetően pedig arra hivatkozott, hogy nem deríthető ki, hogy ez milyen javítást takar. Az érdemi ellenkérelme mellett az I.r. alperes beszámítási kifogást is előterjesztett. Elsődlegesen 2007. november 28-ától, tehát a gépjármű forgalomba helyezésétől annak az I.r. alperes részére történő visszaadásáig bruttó 220.000 Ft/hó használati díj beszámítására tartott igényt. Másodlagosan ugyanilyen mértékű havi használati díj mellett az időtartamot 2007. november 28-tól 2009. december 21-ig azaz a gépjármű forgalomból történő kivonásáig jelölte meg.

A II.r. alperes mint lízingbe adó mindenekelőtt azt emelte ki, hogy a Ptk. 310. § alapján felelőssége a felperessel szemben nem áll fenn. Arra az esetre, hogyha a jogviszonyt a bíróság rendezné, kérte, hogy a II.r. alperes által az I.r. alperesnek fizetett összeg visszafizetéséről is rendelkezzen a bíróság.

Az elsőfokú bíróság a keresetet nagyobb részt alaposnak találta.

A felperesi igény elbírálása során a Ptk. 248. § (1) és (5) bekezdését, 306. § (1) bekezdés b) pontját és 310. §-át vizsgálta.

Az nem volt vitatott, hogy jótállási kötelezettség az I.r. alperest terheli a perbeli gépjármű hibáival összefüggésben. A kirendelt igazságügyi szakértő szakvéleményét az elsőfokú bíróság elfogadta és ez alapján megállapítható volt, hogy a gépjármű fő problémája, hogy a gépkocsin végzett beállításokat követően csak ideiglenesen, rövidebb időszakra sikerült megszüntetni a hátsó kerék oldalirányú mozgását. A perben tanúként kihallgatott P. Á. vallomása alapján az is rögzíthető volt, hogy a perbelivel egyező típusú gépkocsin a perbeli hibákhoz hasonló hibák más gépkocsin is előfordultak. Mindezekből arra a megállapításra jutott, hogy a jövőben is számolni kell a perbeli gépkocsi gyakori meghibásodásával. Az I.r. alperes által végzett javítások eredménytelenek voltak és a sikeres javítás lehetőségét az I.r. alperes nem bizonyította, ugyanis maga sem tudta a gépjárművet véglegesen megjavítani. Utalt arra is az elsőfokú bíróság, hogy nagyobb maximális sebességű gépkocsi esetén ehhez kell igazodnia a beépített alkatrészek minőségének. Mindezek mellett a lefolytatott bizonyítás eredményeként megállapítható volt az is, hogy a felperes vezetési stílusa az átlagostól nem tér el és rögzíthetőnek tartotta azt is, hogy a felperes által kifogásolt hiba nem tekinthető jelentéktelennek. Mindezekből, továbbá a BH2010. évi 214. szám alatt közzétett eseti döntésből arra a következtetésre jutott, hogy a felperes jogszerűen állt el a szerződéstől. Ennek eredményként viszont a Ptk. 320. § (1) bekezdése és 319. § (3) bekezdése szerint el kell számolni, ugyanis az elállással a szerződés megszűnt. Az elszámolás során a szerződéskötés előtti állapotot kell helyreállítani. Ennek keretében a felperes alappal igényelheti az I., és II.r. alperesek részére

megfizetett összeg visszafizetését. Az eredeti állapot helyreállítása körében a felperes köteles a gépkocsit kiadni. Az alperesek nem vitatták, hogy a gépkocsit az I.r. alperesnek kell visszaszolgáltatni, ezért a bíróság a felek nyilatkozatára figyelemmel ennek megfelelően rendelkezett a gépjármű visszaszolgáltatásáról. Az alperesek közötti elszámolást illetően az elsőfokú bíróság álláspontja az volt, hogy nem ennek a pernek a kereteibe tartozik az alperesek közötti elszámolás megejtése. Ezt az alperesek az egymás közötti jogviszonyukban kell, hogy rendezzék.

A kártérítést illetően csupán részben találta alaposnak a keresetet. Nem volt vitatott a forgalomba helyezés, a forgalomból kivonás, a felperes által kifizetett casco és KGFB díja, így ezek együttes összegét - 219.568 Ft-ot - alappal érvényesítette a felperes. E kiadások ugyanis a perbeli szerződéssel okozati összefüggésben merültek fel és a felperesnél kárként jelentkeznek, amely okozati összefüggésben áll az I.r. alperes hibás teljesítésével.

Nem találta azonban megalapozottnak az elsőfokú bíróság a felperes 525.200 Ft megtérítésére irányuló tárolási díjjal kapcsolatos igényét. A felperes saját előadása szerint a tárolási díjat nem kellett fizetnie, arra pedig nincs adat, hogy egyéb hasznosítástól elesett a felperes, mert a perbeli gépkocsit kénytelen a garázsban tárolni, így pedig elmaradt haszon sem állapítható meg. Mindezek alapján e körben a keresetet, mint alaptalant el kellett utasítani. Épp így alaptalannak találta az elsőfokú bíróság az 59.890 Ft-os javítási költséggel kapcsolatos igényt is, ugyanis a felperes nem bizonyította, hogy ez a hiba javításával összefüggésben felmerült költség lenne. Az I.r. alperes hét esetben garanciális javítást végzett, az I.r. alperesi számlán, aminek összege 59.890 Ft „első szerviz” szöveges rész szerepel, így tehát az ezzel kapcsolatos felperesi kiadás olyan kárként, ami az I.r. alperessel szemben érvényesíthető lenne, nem értékelhető, tehát a keresetet e körben is elutasította.

Az I.r.alperes beszámítási kifogását illetően mindenekelőtt azt emelte ki az elsőfokú bíróság, hogy azt a Pp. 141. § (6) bekezdése alapján elkésetten terjesztette elő. Az összegszerűség körében szakértői bizonyításra lett volna szükség, de az I.r. alperes ezzel kapcsolatos indítványt nem tett. Miután a beszámítási kifogást is elkésetten terjesztette elő, a bizonyítási indítványt - ha elő is terjesztette volna - ugyanezen okból nem lett volna teljesíthető. Mindezeket túl az elsőfokú bíróság álláspontja az volt, hogy a II.r. alperes, mint a gépkocsi tulajdonosa kérhetett volna használati díjat, de a II.r. alperes ilyen kérelemmel a perben nem élt.

A perköltségről a Pp. 81. § (1) bekezdése alapján döntött.

Az ítélet ellen az I.r. alperes terjesztett elő fellebbezést, amiben a kereset elutasítását kérte, másodlagosan az elsőfokú bíróság ítéletének hatályon kívül helyezését indítványozta.

Fellebbezésében mindenekelőtt szó szerint idézte az elsőfokú ítélet indokolásának 9. oldal utolsó bekezdésétől 12. oldal második, valamint 13. oldal utolsó előtti bekezdésétől a 14. oldal második bekezdéséig terjedő részt.

Állította, hogy Dörnyei Gábor szakértő módszere alkalmatlan volt a bíróság által feltett kérdések megválaszolására. A szakvélemény a hiba okát nem állapította meg, arra sem tért ki, hogy milyen műszaki rendellenesség váltja ki a tapasztalt hibát. Nem tisztázott az sem, hogy a hátsó kerék oldalirányú játéka milyen összefüggésben áll a fékezéskor rossz útviszonyoknál tapasztalt instabilitással. A hátsó kerék oldal irányú játéka egyébként a jármű stabilitását - az I.r. alperes álláspontja szerint - nem is befolyásolja. Mindezeket túl az importőr megjelölte a hibák elhárításának a módját, nevezetesen a lengéscsillapítók és a rugók új típusúra történő cseréjét. Az ezzel kapcsolatos szakértői álláspont is téves, ugyanis a szakvélemény szerint ez nem áll összefüggésben a hibával. Rögzíti azt is a perben kirendelt szakértő véleménye, hogy a hibajelenség 130-150 km/h sebességnél tapasztalható, de ez Magyarországon nem is megengedett sebesség. Az alacsonyabb sebességgel kapcsolatos szakértői megállapítások pedig alaptalanok, ugyanis azokat se számítás, se érvrendszer nem támasztja alá. A szakértő a gépjármű javíthatatlanságát csupán állítja, de annak indokát nem adja, tehát a szakvélemény homályos, hiányos, elnagyolt, így az ítélet alapjául nem szolgálhat. Az I.r. alperes indítványozta újabb szakértő kirendelését, konkrét kérdéseit

is megjelölte, de az elsőfokú bíróság a további szakértői bizonyítást mellőzte. A szakvélemény kiegészítése sem megfelelő, csökkenő sebességnél a kiegészítő szakvélemény a hibajelenséget illetően tapasztalatokra hivatkozik, azok konkrét megjelölése nélkül. Gyakorlatilag a kiegészítő szakvélemény elismeri, hogy a lengéscsillapítók és a rugók cseréje javítja a stabilitást, de mindezek ellenére a felperes mégis megakadályozza a szükséges alkatrészcserét. A szakértő típushibát illetően tett megállapítása szintén alaptalan. Miután a kiegészítő szakvélemény sem jelöli meg a hiba okát, ezért a kiegészítő szakvéleménynek is fennállnak ugyanazok a fogyatékoságai, mint az alapszakvéleménynek, így tehát az ítélet alapjául ez sem szolgálhat.

Ami a beszámítási kifogását illeti, sérelmezte az I.r. alperes, hogy jogi képviselőjét az elsőfokú bíróság a Pp. 3. § (3) bekezdése szerint a megfelelő tájékoztatással nem látta el, és lényegében az elsőfokú bíróság az I.r. alperest a védekezés lehetőségétől zárta el téves jogi álláspontjával.

A felperes az I.r. alperes fellebbezésével szemben az elsőfokú bíróság ítéletének a helybenhagyását kérte.

Egyúttal csatlakozó fellebbezést is előterjesztett, kérte, hogy a másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság keresetet részben elutasító rendelkezését változtassa meg, és a gépkocsi tárolási díját havi 10.100 Ft-ban állapítsa meg és annak viselésére az I.r. alperest kötelezze 2009. november 1-től a Ptk. 196. § (1) bekezdése alapján.

A II.r. alperes az I.r. alperes fellebbezésében foglaltakat osztotta, állította, hogy a szakvélemény a per elbírálására alkalmatlan és kiemelte, hogy a II.r. alperes a perre okot nem adott.

Az I.r. alperes fellebbezése alaptalan, a felperesi csatlakozó fellebbezés alapos.

Kellő alap nélkül állítja az I.r. alperes fellebbezésében, hogy a Dörnyei Gábor-féle szakvélemény a perbeli jogvita elbírálása során bizonyítékként nem lenne értékelhető. A szakvélemény az I.r. alperes által a fellebbezésben hivatkozott, a Pp. 182. § (3) bekezdése szerinti fogyatékoságoktól mentesen foglalt állást a perben eldöntendő szakkérdést illetően.

Mindenekelőtt a másodfokú bíróság azt emeli ki, hogy az a felperesi hivatkozás, miszerint a gépjármű hibás, nyilvánvalóan szakvélemény nélkül is megalapozott, ugyanis amennyiben az I.r. alperes nem osztaná a felperesnek a gépjármű hibájával kapcsolatos álláspontját, úgy nyilvánvaló, hogy hét alkalommal garanciálisan, tehát saját költségére javítást a gépkocsin nem végzett volna. Így pedig az I.r. alperes alappal kétségbe sem vonhatja a Dörnyei Gábor által készített szakvéleménynek a gépjármű hibás voltát rögzítő megállapítását. Ai Városi Bíróság előtt szám alatt előterjesztett szakvéleményben a szakértő - abból a nem vitatott tényből, hogy az I.r. alperesnek a hét alkalommal elvégzett garanciális javítás ellenére sem sikerült tartósan a felperes által panaszolt hibákat kiküszöbölnie - okszerűen jut arra a következtetésre, hogy a perbeli gépjármű hibája nem javítható. A szakértő ezen szakvéleményének 6.1 pontjában a hiba okaként azt rögzítette, hogy a hátsó keréknek a gyári megengedett értéket jelentősen meghaladó oldalirányú játéka fennáll, tehát ez az ami a gépjármű instabilitását okozza. Azt pedig, hogy ez az instabilitás fennállt, és az erre történő felperesi hivatkozás is alapos, igazolja a peren kívüli eljárásban 11/A. alatt az I.r. alperes által csatolt az importőrtől származó nyilatkozat, ami szerint a stabilitás jelentősen javítható, hogyha a gyártó által már továbbfejlesztett futómű alkatrészeket beépítik a gépkocsiba. Amennyiben a gépkocsi instabilitása nem állt volna fenn, nyilvánvalóan az I. rendű alperes sem csatolt volna ilyen tartalmú importőri nyilatkozatot. Mindezek az okirati bizonyítékok, illetve a szakvélemény, továbbá a felek által nem vitatott azon tény, hogy a felperes folyamatosan kifogásolta a jármű instabilitását, azt igazolják, hogy ez a hiba a gépjárműben fennállt. A peres iratok közt 19. sorszám alatt szereplő kiegészítő szakvélemény 3.1 pontjában a hiba okaként a szakértő által megjelölt nem megfelelő anyagminőség tényét igazolja egyébként az előzőekben a

peren kívüli eljárás során 11/A. alatt csatolt - és az előzőekben már hivatkozott - az importőrtől származó nyilatkozat, ami szintén már továbbfejlesztett futómű alkatrészek cseréjével, illetve beépítésével tartja esetlegesen javíthatónak, vagy kiküszöbölhetőnek a jármű instabilitását. Ezzel kapcsolatosan foglalt állást a szakértő a hivatkozott kiegészítő szakvélemény 3.4 pontjában, amikor azt nem tette vitássá, hogy a stabilitás javítható az importőr által javasolt alkatrészek beépítésével, azzal azonban, hogy ez az utazási komfort romlását fogja eredményezni. A szakvéleményben egyébként a szakértő csupán azt állapította meg, hogy a lengéscsillapító keménysége javítja a jármű stabilitását, de az nem bizonyított, hogy a perbeli esetben a perbeli gépkocsi instabilitását a lágy lengéscsillapító okozta volna, és ez eredményezte volna a hátsó kerék oldalsó játékát. Azt, hogy a perbeli gépkocsi hibája fennállt, bizonyítja B. M. I.r. alperesi alkalmazott vallomása, aki előadta, hogy csupán a felperes és az ugyancsak tanúként kihallgatott P.Á. ilyen típusú gépkocsijának a hibájáról tud, tehát azt, hogy hibás volt a perbeli gépjármű, maga a tanú sem tette vitássá és a tanúvallomásában utalt az importőrnek arra vonatkozó tájékoztatására is, hogy a perbeli gépjárműnek a hibáját jelentik a menetstabilitási problémák is. Az pedig, hogy az I.r. alperes a 33. sorszám alatti beadványában bejelentette, hogy egy gyémánt alapú hézagolóval a hiba kiküszöbölhető, így tehát a gépjármű javítható, nyilvánvalóan az I.r. alperes javára nem értékelhető, ugyanis a 2007. november 27-én kötött lízing- és adásvételi szerződés folytán került a gépjármű a felperes birtokába. Így az, hogy az I.r. alperes hét év elteltével 2013. november 28-i beadványában felajánl egy újabb alkatrész beépítéssel történő javítást a jótállási, illetőleg szavatossági felelőssége alól nem mentesíti az I.r. alperest. Nem elvárható ugyanis a felperestől, hogy ennyi idő távlatából újabb garanciális javítás keretében próbálkozzon a gépkocsi javíttatásával. Mindezek mellett a gépkocsikat illetően alapvető követelmény, hogy azok a forgalomba kerülésük esetén olyan kifogástalan műszaki állapotban legyenek, hogy sem a gépjárművet használók, sem más, a forgalomban résztvevők biztonságát, testi épségét ne veszélyeztessék. Márpedig, hogy ez a gépjármű erre alkalmatlan, bizonyítja a 28. sorszám alatti tárgyalási jegyzőkönyvben rögzített szakértői nyilatkozat is, amely szerint normál üzemeltetés esetén a jármű nem biztonságos (8. oldal második bekezdés). Az I.r. alperesnek az eljárás szakértő szakvéleményével kapcsolatos valamennyi nyilatkozatára a szakértő válaszolt. Így a 29. sorszám alatti észrevételekre a szakértő 32. sorszám alatt nyilatkozott, amikor kijelentette, hogy a gépjármű forgalomból történő kivonására tekintettel további vizsgálatot szükségtelennek tart és a 38. sorszám alatti szakértői nyilatkozat pedig az I.r. alperes 33. és 35. sorszám alatti beadványaiban foglaltakra reflektál. Ilyen peradatok mellett az I.r. alperesnek a szakvélemény alkalmatlanságával kapcsolatos fellebbezési támadása megalapozatlan. Nem vezethet az elsőfokú bíróság - érdemben e körben helytálló - ítéletének megváltoztatására az az I.r. alperesi hivatkozás sem, hogy a 130-150 km/h sebességnél tapasztalható hibák nem vehetők figyelembe, mert ez Magyarország területén nem megengedett sebesség. Egyrészt a felperes bármikor használhatja a gépjárművet - amennyiben az biztonságos használatra alkalmas - olyan külföldi ország területén ahol a 150 km/h is megengedett sebesség. Mindezek mellett Magyarországon az autópályákon a megengedett sebesség felső határa 130 km/h. Ettől függetlenül azonban nyilvánvalóan adódhat olyan forgalmi szituáció, amikor szükséges lehet ennek a sebességhatárnak az időleges túllépése. Ilyen megnövekedett sebesség mellett is a gépjárműnek biztonságosan és hibamentesen kell üzemelnie. Mindezekre figyelemmel a másodfokú bíróság is szükségtelennek tartotta további szakértői vizsgálat elrendelését a perben, tehát helytállóan jutott az elsőfokú bíróság arra a következtetésre, hogy Dörnyei Gábor perbeli szakvéleménye a per elbírálására alkalmas. Helytállóan mérlegelte a Pp. 206. § (1) bekezdése alapján a szakvéleményt és helyesen döntött, amikor a további szakértői bizonyítást mellőzte. Annak a ténynek pedig, hogy a perbeli esetben a gépjármű hibája típushibának tekinthető-e vagy sem, a per elbírálása szempontjából jelentősége nincs. Így közömbös, hogy a szakértő ezzel kapcsolatos megállapítása megalapozott-e, avagy sem. Ahhoz, hogy az I.r. alperes mentesüljön a jótállási kötelezettség alól, azt kellett volna bizonyítania, hogy a hiba a teljesítés után következett be. E körben azonban közömbös,

hogy a teljesítéskor meglévő hibának mi az oka.

Alaptalan volt az I.r. alperes fellebbezése a beszámítási kifogásával kapcsolatban is.

Mint azt az elsőfokú bíróság rögzítette ítéletében, a felperes elállására tekintettel a Ptk. 320. § (1) bekezdése és 319. § (3) bekezdése szerint kell a felek között az elszámolást megejteni és a már teljesített szolgáltatások kölcsönös visszatérítéséről kell rendelkezni, ami a szerződéskötést megelőző állapot visszaállítását kell, hogy eredményezze. Ennek során pedig annak a ténynek van jelentősége, hogy a felperes jogszerűen állt el a szerződéstől, és a jogszerű elállás eredményeként már jogalap nélkül birtokolja a perbeli gépkocsit. Ennek megfelelően tehát az I.r. alperesi igény elbírálására a Ptk. 363. § (1) bekezdése alapján alkalmazandó Ptk. 195. §-a lesz irányadó. A jogalap nélküli birtoklás szabályai pedig jóhiszemű és rosszhiszemű birtoklás között különböztetnek. A felperes a jogvita végleges lezárásáig jóhiszemű jogalap nélküli birtokosnak tekintendő, ezért a jogerős ítélettel előírt visszaszolgáltatási kötelezettségének időpontjáig használati díj fizetési kötelezettség sem terhelheti.

Mindezek alapján az elsőfokú bíróság helytállóan utasította el az I.r. alperes beszámítási kifogását.

Alapos volt a felperes csatlakozó fellebbezése a Ptk. 196. §-ára alapítottn.

Mint azt a másodfokú bíróság már az előzőekben kifejtette, a Ptk. 195. § (2) bekezdése szerint a jóhiszemű birtokos felelősségére a visszakövetelés idejétől kezdve az általános szabályok a használati és a hasznok szedésére vonatkozó jogára pedig a felelős őrzés szabályai az irányadók. A Ptk. 196. § (1) bekezdése pedig akként rendelkezik, hogy aki a dolgot más érdekében anélkül tartja magánál, hogy arra külön jogviszonynál fogva jogosult, vagy köteles volna, a dolog őrizetéről a jogosult költségére és veszélyére mindaddig köteles gondoskodni, amíg az a dolgot át nem veszi (felelős őrzés). Miután tehát a felperes, mint jóhiszemű birtokos a felelős őrzés szabályai szerint alappal tarthat igényt az őrzéssel összefüggésben felmerült költségek megtérítésére az I.r. alperestől, ezért a másodfokú bíróság e körben az elsőfokú bíróság ítéletét megváltoztatta, és a 39/F. szám alatt a felperes által a tárolási díjra vonatkozóan csatolt szakvéleményekre is figyelemmel havi 10.100 Ft őrzési költség megfizetésére kötelezte az I.r. alperest a felperes javára azzal, hogy a szakvélemény megállapításán túl a havi 10.100 Ft a gépjármű garázsban történő tárolására nyilvánvalóan eltúlzottnak nem tekinthető, figyelemmel a garázs bérleti díjak 39/F szám alatt csatolt szakvélemény szerinti alakulására is. Ennek megfelelően tehát az I.r. alperes 2009. november 1-től 2015. április 30-ig terjedő 66 hónapra összesen 666.600 Ft-ot köteles a felperes részére tárolási díj címén megfizetni azzal, hogy 2015. május 1-től minden hónap 20. napjáig a gépjármű I.r. alperes általi átvételéig köteles a tárolási díjat a felperes részére megfizetni.

Ezért e körben a másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság ítéletét a Pp. 253. § (2) bekezdése alapján megváltoztatta és a felperesi csatlakozó fellebbezésben foglaltak szerint az I.r. alperest marasztalta.

Egyebekben a másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság ítéletének a fellebbezéssel és a csatlakozó fellebbezéssel nem támadott rendelkezéseit a Pp. 253.§ (3) bekezdése és 228.§ (4) bekezdése alapján nem érintette.

Az elsőfokú bíróság ítéletének rendelkező részében nyilvánvaló téves leírás folytán a 313.450 Ft illetékkel kapcsolatos rendelkezés szerint azt az I.r. alperes a felperesnek köteles megfizetni, helyesen azonban ez olyan le nem rótt illeték, aminek a megfizetésére az állam javára kellett az I.r. alperest marasztalni [1990. évi XCIII. törvény (Itv.) 74. § (3) bekezdés, 6/1986. (VI. 26.) IM számú rendelet 13. § (2) bekezdés].

Az I.r. alperes az előzőekben már hivatkozott Itv., illetve 6/1986. (VI. 26.) IM rendelet 13. § (2) bekezdése alapján köteles a felperes illetékfeljegyzési joga folytán le nem rótt 5.000 Ft csatlakozó fellebbezési illetéket az állam javára megfizetni.

Miután az I.r. alperes fellebbezése nem vezetett eredményre, a felperes csatlakozó fellebbezése viszont alapos, ezért a másodfokú bíróság a Pp. 78. § (1) bekezdése alapján kötelezte az I.r. alperest a 32/2003. (VIII.22.) IM rendelet 3. § (5) bekezdése alapján megállapított mértékű fellebbezési eljárási költség megfizetésére.

Budapest, 2015. április 24.

. Pestovics Ilona s.k.
a tanács elnöke

Takácsné dr. Kükáló Judit s.k.
előadó bíró

Dr. Merőtey Anikó s.k.
bíró

A kiadmány hitelül:

tisztviselő

